

026

De vegades em sento com un zero a la dreta, altres com un zero a l'esquerra i més esporàdicament una mica dispers de la realitat. Em considero poruc, temorenc i molt previsor, perquè pateixo abans que un esdeveniment negatiu és materialitzi.

Sempre he considerat que aquesta llista d'aprensions, tenen com a punt de partida els advertiments constants que em fa la meva mare, que es preocupa excessivament per tot el que faig i sempre deixa anar una quantitat immensa de consells, això sí, sempre emprant una frase feta del refranyer popular.

Per citar un exemple, cada matí abans de sortir de casa em diu, *"fes bé i no miris a qui que algun dia et podrà servir"*, segons el dia, també utilitza, *"fes bé i no facis mal que cap altre sermó no et cal"*.

Qualsevol conversa amb ella conté una frase feta o dita popular, encabida amb una qualitat formidable, fins i tot, quan era més jovenet creia que totes les mares s'expressaven amb aquest format, però he anat descobrint que és un fet aïllat i opcional de la nostra família.

Abans d'ahir, quan em vaig llevar i vaig veure a la mare tota elegant i maquillada, vaig considerar oportú manifestar-li aquesta percepció, i el nostre diàleg va ser el següent:

- Mare, estàs molt maca avui.
- *"Terra cavada fa goig"* – em respongué més contenta que unes castanyoles.

Una cosa tan simple i típica a la vegada, com seria preguntar-li que hi ha per dinar, ella pot respondre *"el més calent és a l'aigüera"*, o mare tinc gana: *"mossega't la cama"*, o mare bona nit *"i tot es les puces al teu llit"*.

Sempre he estat preocupat pel meu caràcter tan oposat al d'ella, la meva accentuada timidesa m'ha fet patir més d'un ensurt així com viure excessivament angoixat i mentre

tots aquests patiments s'anaven instal·lant al meu organisme, amb l'afegit que a l'escola no era un noi acceptat, la mare sempre em repetia *"home savi, parla poc"* i no et preocupis per aquell que avui és bufonegi tu, perquè has de fer cas a la frase que diu: *"No te'n riguis dels meus dols que quan els meus seran vells, els teus seran nous"*. I jo em quedava perplex intentant analitzar les instruccions rebudes.

Aquesta manera de comunicar-se de la mare, sempre m'ha generat incertesa, però contràriament al meu punt de vista, el meu pare se'n va enamorar completament d'aquesta capacitat tant divertida i singular. Fins i tot, pel que em va explicar el pare, el primer dia que van anar a sopar plegats, ella li va dir:

- Ja et pots guanyar el meu amor, perquè jo *"no em refio de cap home que tingui nas a la cara"*.

Ell es quedà tant sobtat que li sorgí una immensa necessitat de conèixer aquella magnífica dona. Així doncs, després d'un temps de festeig, el pare li demanà matrimoni i adjunt a la pregunta clau, li mostrà la seva preocupació davant les mancances econòmiques, la dificultat de la convivència, entre d'altres contrarietats que haurien de fer front units. Ella respongué davant d'aquesta allau de dubtes tot dient que *"el meló i el casament, qüestió d'encertament"*, i que per diners no els hi caldria patir, ja que ella era de bona casa i ja és sap *"a bona casa, bona brasa"*, a banda de tot això, va deixar anar una afirmació colpidora i que feia esvair tot possible dubte, *"l'amor fort dura fins a la mort"*.

Amb els el temps el pare es va afegir a la comunicació refranyera de la seva esposa i mai he entès perquè no m'hi he sabut incorporar i compondre un nucli familiar més homogeni en aquest sentit.

La tieta Carmen de Saragossa, també gaudeix de la mateixa habilitat. Li he sentit narrar milers de vegades el dia del casori dels pares. Aquella assenyalada data, no va deixar

de ploure d'una manera contundent, cosa que feia estar molt amoïnada a la meva mare, fins que la tieta li digué ben fort:

- *No te preocupes mi niña, “novia lluviosa, novia dichosa”.*

Quan recorden un moment estel·lar de la nostra existència, o qualsevol anècdota familiar, sempre ho engalanen amb la sentència corresponent, no sigui cas que algun cop no ho facin i la comunicació sigui incompleta.

Fa un parell de setmanes, vaig tenir una petita discussió amb el veí de sota, res més greu que certes paraules amb algun decibel inadequat, gairebé ni me'n recordava, però quan la mare és va assabentar de l'assumpte em va clavar una esbroncada monumental, tot dient que estava molt mal fet això de barallar-me amb un veí, perquè portar-se bé era imprescindible, com si no sàpigues que *“més val un veí a la porta que un parent a Mallorca”.*

Després d'aquesta trifurca i donat el meu caràcter negatiu, vaig decidir comentar les meves percepcions envers aquesta qüestió a un professional, vaig considerar apropiat visitar al psicòleg del barri, a més a més conegut de la família, i li vaig manifestar el mateix que us acabo d'explicar i la seva resposta va ser ben clarivident:

- No siguis tant exagerat, que tu i la teva mare sou *“carn i unglà”*, heu d'estar junts *“a les verdes i a les madures”* que *“qui tot ho vol, tot ho perd”* al cap i a la fi *“molt soroll i poques nous”*. Hauries de ser més positiu i no capficar-te tant, perquè res millor que *“a les penes punyalades i als disgustos gots de vi”*. Sóc conscient que *“qui diu les veritats perd les amistats”* però tinc ben clar que *“entre pares fills i germans que ningú hi posi les mans”*. I sobretot has de ser conscient de la necessitat del teu canvi d'actitud, perquè *“Mai és tard si la dita és bona!”*.